

Yerleşik Yabancıliğin Acısı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Temmuz 2019

Yitik güncesinde vakıf olabildiğim sırlar var, sırrına binaen dünlerin ve ölü şairlerin de izafı gölgeleri düşerken üstüme ve ben Temmuz sıcağında tir tir titrerken.

Başı var ya da yok, diyebilmenin meali işte kopan fırtınanın ardından sürükledikleri ve her lades, dediğimde aklımda kalanları da unutuyorum.

Bir numaralı kompartıman... alıcı kuşlarla hemhal.

Sanrı b/atağında sancılı bir teyakkuz.

Biz şehirliler ve törelere kurban edilen insanlar yine de şehrin kendi rutininde kurban veriyoruz çokça insanı.

Alıntı gibi hayat oysaki özümüzle sözümüzle biriciğiz ve çalıntı yüzler.

İnsan ırkı.

Tebessüm ve iyi niyet yoksunu insan ırkı.

Karamel tadında ve renginde iken öğretiler düşüşe geçen sevgi ve gölgelerin tantanasında gerçekleri yanlış algıladığımız belki de yanlışları doğru addeden bir düzen/düzensizlik.

İçimin karanlık odasında çektiğim resimlerin ön sözünü okuyorum ve negatif yüzleri ile tüm enerjimi çalışıyorlar.

Sözcükler yaralı artık.

Kalbura dönmüş mavi turna ise ölü.

Ve izini sürdüğüm bir inilti az sonra'nın nüktedanlığında az evvel'in geçmişe mazi olan rütbesi.

Apoletlerimi söktüler işte ne de olsa şiir yüzlü sevdalarda açığa alındı düşlerim.

Karambola geldim ne de olsa nifak yüklü söylemler asla uğramadı dolaylarım ve ben dolunayda irkildim bir kurdun uluması ile ulema bildiğim hayata ince d/okunuşlar sundum.

Usumda sihir.

Suskumda gizem.

Gizemimde ise mahrem olmayan her açılım aslında aksayan ayaklarında mevsimin ve şiirin ben çakırkeyif olmayı dilediğim bir gece vakti bir şiir edasıyla süzülen kelimelerle restleştiğim ve sözlendiğim.

Kaportası bozuk belki de meali olmaya yatkın bir ön söz tasarlarken muhalif bir tuş'a basıp da tuşa geldiğim.

Ah, bu klavyenin azizliği.

Yerleşik olan tüm tuşlar.

Yerleşik olan görüntüler ve örüntü misali her kaçtığım izlekte ben bir kuş edasıyla süzülürken şiirlerin göz kırptığı.

"Yerleşik yabancılığın acısı:" (N. Marmara)

Kümelenen insan izlekleri ve koloniler halinde sırttığımızı da resmederken kameralar.

Sözcükler aslında yaftalanmışlığın da tanrısı ve her yek attığımda içimde sözlük dalgalanıyor ve saçlarıma yağan rahmetle özdeşleşiyorum günle ve hayatla.

Mavi turnam.

Sancılı doğumlar ve sancılı büklümlerde sünepe sıfatlar kondururken birbirimize ait olduğum yeri sorguluyorum.

Şairin şiar bildiği o yerleşik yabancılık duygusu ben yazdıkça kendime uzaklaştığım...

Yazdıkça önceleri kendime yakınlaştığıma dair bir söylemle iç huzurumu sağladığım ve yaza yaza artık yaz'ın bile ön sözü iken kelimeler.

Öğütlenen.

Öngörülen.

Önseziler ve de ön yargılar.

Önde boş yer var madem neden ilerlemiyoruz, bayanlar, baylar?

Sözcük kıtlığı da yok madem hale neyin derdindesiniz?

Şimdi sünepe bir kurşun delecek de b/ağrımı ve kör nidalarla ben bir kor heceye dönüşeceğim.

Gitmeye niyetlenen bir yerleşik yabancı iken şair ve adımlarken tökezlemeye asla niyetlenmeden niyeti kötü diğer yerleşik yabancılar mı izdiham nedeni?

Gitmeye niyetli iken ve niyetsiz bir gelişin niyetli bir gidişe teamülü.

Azlığın çokluğun doz aşımında bir antrakt vermek...

Leb demeden leblebiyi yutup da boğulma tehlikesine rest ç/ekip azığa aldığım düşleri ütülüyorum ve z/amansız bir sevdıyla ölüm yer değiştiriyor.

Muhatabım geçmiş zaman... aman Allah'ım, nasıl da hastalıklı benim düşlerim ve nasıl da ölümlü bir düzenek her an her şeyin yer değiştirebildiği ve ötelenen yapısında renklerin siyaha meylettği bir düzenek ne de olsa her birimiz birer prototipiz.

İzahı var ya da yok aslında kimse izah etmeye ya da anlamaya uğraşmıyor.

Bir boş vermişlik iken hitabesi ömrün kanıksadıklarımızla nasıl da yalan söylüyoruz. Gözümüzü kırpmadan dahi ve bu yüzden her gerçeği derinlemesine sorgulayıp azıcık da saf oldu mu insan...

Muteber bir düş olsa özünü korumak gelin görün ki günümüzde yanlış algılanan ve alaya alınan bir mizaç.

Azınlıktayız madem şimdi başlayabiliriz yeniden resmetmeye.

Huzurun tınısı ve boğuk sesi ah'lar körelirken vah'lar inerken...

Meczip bir düş'ün tanrısı ve düşün düşün sonunda boğulmayı da hicvetmişken...

Suya sabuna d/okunmadan yaşamayı becerenlere de selam olsun ve fikrini kendine saklayıp en büyük paya da hak kazananlar...

Yerleşik yabancı öğretisi ile özdeşleşen sevgili Nilgün, işte tetiklendi hüznüm ve yolum sana düştü işte sevgili yerleşik yabancı.

Okumadan geçemediğim her satırı ve okunmayı dilerken ömrü yetmeyen biz fanilerin ve okunmama ihtimaline rest çekip aşkla yazarken mavinin de iniltisine buyurgan bir tanrı mizacı ile hükmederken...

"Gitmeye niyetli insanın, yerleşikliğine mahkûmluğu, gidemeyişi ve kuşatılmışlığı o insanı bir yabancıya dönüştürürken ortaya çıkan acı, tanımlanabilir miydi? Sanmıyorum." (Alıntı)

Ben ise yaşayan bir insan olarak ve de Nilgün'ü çok net algılayabilen tanımlamaya çalışıyorum onun ve aynı oranda benim de hissettiğim acıyı.

Ait olmayı dilediğim her farazi koşul.

Sepetlendiğim insan izlekleri ve amiyane bir tanımlama kullanmaktan da asla haz etmediğim...

Şimdi külüstür bir araba ile yolda kalmışlığımın acısı ile demliyorum acımı ve derliyorum.

Sarı benizli güneş hepten güzellik uykusunda ve insanlığın belki de yüzde ellisi.

Zanların titreşim yarattığı; zamirlerin tutkulu birlikteliği ve sıfat addedilen her kor betimlemeyi inceden ince kazırken yüreğe akabinde satırlara...

Yaftalanmışlığın bir dürtü olduğuna ise çok yeni vakıfım ve istimlâk edilmiş ruhumla süt liman benliklerde ben karıyorum sahili ve körüklenirken içimdeki yalnızlığın izdihamı...

Yargılar ve azat etmek tüm yargıları tıpkı koruk düşlerin olgunlaştığı bir ekseninde takla atmak gibi mavinin bile siyahî vasfıyla umudu yok sayan bir dürtü işte siyahın askıntı olduğu o açık tenli şiirlerde yalnızlığın örtüsünü üstümüze çekmek çok matahmişçasına...

Coşku... engellere takılan.

Çılgılık... susması istenen.

Dürtü... çok olası ve yaygın iken bir set da onun önüne çekmişliği insanlığın.

Gölgeler depreşen hüsrarla çatı katına taşınıp da aşkın bile hor görüldüğü.

Ziyadesiyle bir düşüş ve çılgının tüneline kazımak üstelik nereye ulaşacağını da bilmeden ve dokusunda

renklerim hazana atıfta bulunan bir Temmuz gecesi.

Sağanak almış başını giderken tüyleri ıslanmış bir yavru kedi gibi satırlara sırnaşıp kucaklanma talebi...

Ve yazarın son cümlesi:

“Çaresizliğin, direnemeyişin, tükenişin suskusunu yazmak kalmıştı işaretleyicilere. Hepsi bu muydu?”

Ve dünyamız.

Ve dünyası Nilgün’n...

“Tanımını ya da tanımsızlığını, kendi içinde barındıran bir yer ne de olsa...

Ölüm buraya kadar.” (Alıntı)

Özlem ise sonsuz hele ki yaşamayı ve inancı şerh düşmüşken satırlara ve tüm direncimin sınındığına vakıf ben en akılsız yarış atıyım içindeki çocuğu da sonsuzluğa taşımak isteyen...

Ve işte yazma nedenim.

Bir avazda doğup ölmek değil beni mücadelem bilakis defalarca ölmek bu anlamda acılardır gardımı asla almadığım üstüne stk acılarla beslenen ruhum ve kelimelerim.

Sakın acımayın bana ya da bize.

Sadece acıtmaya devam edin.

Ödün vermeden yaşamak benim işim gücüm ve sonsuzluğa birer birer çivi akmak aşkın da tutanaklara geçtiği bir sırat köprüsü iken...